

Katarina: Ne muči me, povej. Bogve, da prej ne morem v cerkev. Ali poveš?

Marija (pripoveduje): Bila sem s štirimi družicami v neznani cerkvi, belo oblečena s svečo v roki. Zdajci je nekdo zaklical: Modre device, pripravite vaša svetila, glejte, ženin prihaja, pojdite mu naproti!

Katarina: Marija Ana, to pomeni vendar veselje...

Marija: Poslušaj dalje... Vstanemo, se bližamo oltarju. Tam stoji škof in kliče: venite! Gremo in pokleknejo. On v drugo: venite! Gremo spet in odgovarjamo, da iz vsega srca. On v tretje: venite —

Katarina: Kar nič ne umem. Neumne sanje.

Marija: Niso neumne, takoj boš umela... (*Pripoveduje.*) Klečimo pred oltarjem, molimo litanije, pojemo, naj nas sveti Duh razsvetli. Pred škofa prinesejo obleke, šlarov, prstanov in vencev in on blagoslavlja in moli zdaj trikrat, zdaj dvakrat, na prstane in vence po enkrat. Moli predglasje, poje dolgo, dolgo, potem povabi in kliče: Pridi, nevesta, zima je minila, grlica gruli in vinogradi dehtijo v cvetju. Za nebeškega ženina nas snubi...

Katarina (plaho): A ti, Marija?

Marija: Z drugimi vred se zaobljubim in pojem, da že vidim, kar sem želela, da imam, kar hotela in da sem Njemu v nebesih zaročena, ki sem ga na zemlji v vsej ponižnosti ljubila...

Katarina: To vse si videla in slišala kje. Marija. To so prazne sanje. Pri klarisinjah, kaj ne? Seveda, spomni se. Z menoj na beto nedeljo pred šestimi leti.

Marija (trudno): Nikoli. Ti pač. Jaz sem tedaj takoj sprva omedlela...

Katarina: Spomnim se —

Marija: Vidiš? Zdaj pa reci, ali vem, kako se zaobljubljajo nune, ali pa ne vem. (*Živo, strastno.*) Hočeš, da ti do besede ponovim celó zakletev, s katero grozi škof njim, ki bi segali po časti in nedolžnosti zaobljubljenk. Kako naj bodo prekleti v domu in na njivi, kako naj jim je delež s Kajnom, Dathanom, Abironom, Ananijo, Safiro, Simonom carovnikom in še z Judo, ki je Gospoda izdal?

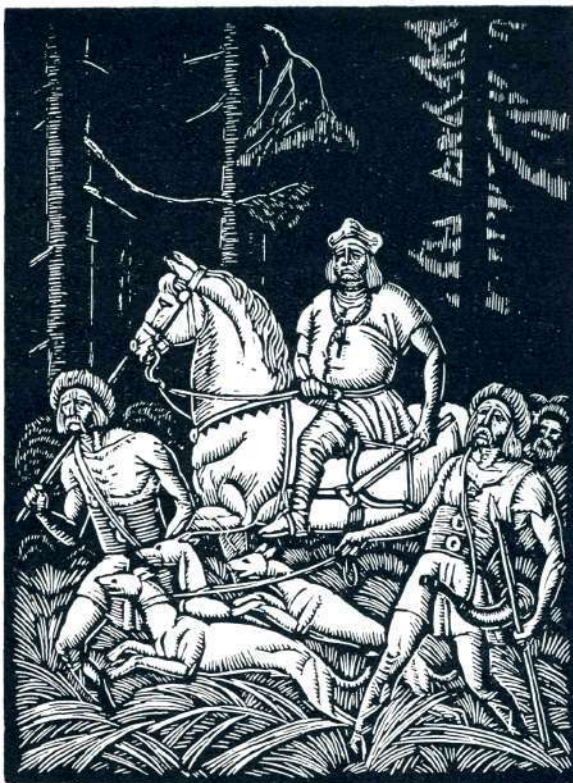
Katarina: Jezus! (*Objame jokaje Marijo.*) Molči že, srce mi trgaš —

Marija (skrionostno): Še to vedi zdaj. Tisti škof, ko sem mu s sklenjenimi rokami v roke sveto obljubila, tisti škof, mižal je. Bil je on.

Katarina: Kdo, Marija? Janez Krstitelj Klasiber?

Marija (kakor da je preslišala): Nič več žalosti ni bilo zdajci v meni. Samo on se mi je smilil, smilil tako strašno, in se mi še smili...

Pesem: Bodi verna nam vodnica,
bodi sestra in kraljica,
Tebi sličimo naj mi!

Wład. Skoczylas, Ilustracija k »Puszcza Jodłowa«

Marija (kratko, krepko): Pojdive v cerkev.

Katarina (ihtleča): Marija. Ljubim te, Marija, saj bom molila... Bog me mora uslišati... (*Ko se je Marija Ana odločno obrnila proti cerkvi, hripavo.*) Marija! (*Utone za tovarišico v megli.*)

8. prizor:

Stražnik (Klembše, kihne): Od hudiča so vse te službe cesarske... (*Se ozre na levo, odkoder je čuti govorjenje.*)

Šapla (vojaški, a ohlapno nemaren): Kdor zgodaj vstaja, mu kruha ostaja. Ničemuren pa ne! Mar mi parada. Zadnji brlog bi že rad spet videl. Tu smo. Ha! (*Zagleda Klembšeta.*) Custos fidelis, oče Matej, dobro jutro.

Stražnik (kihne): Bog pomagaj, študent naš Benedikt.

Šapla: Smo še živi? Kaj pa vinska letina? Je bila neki čobra.

Stražnik: Menda.

Šapla: Mati Anastazija na Poljanah. Ali se je kaj možila?

Stražnik: Še ne, študent naš Benedikt.

Šapla: To slišim rad, to je lepa beseda. Amplificatio gravis. Oče Matej. Kaj menite, ali me bo baba marala takega, kakršen sem, brez ušesa, če jo zasnumim.